

ordentlige Indkomstskattelov. Og kommer vi til Formueskatten, har vi dér noget lignende. Her foreslaar Finansministeren at begynde for 15,000—30,000 Kr. med en Afgift af 0,9 pro mille mod tidligere 0,1 og ved 30,000—50,000 Kr. en Afgift af 1,25 pro mille mod 0,1, ved 50,000—100,000 Kr. en Afgift paa 1,40 pro mille mod 0,20, ved en Formue paa 100,000—200,000 Kr. en Afgift paa 1,60 mod 0,40 o. s. v. Forholdet er, kort sagt, for Formueskattens Vedkommende det, at Finansministeren helt igennem fordobler de nuværende Sats for den samlede Skat, men han naar ikke derved en lignende Progression som i de Paalæg, vi har haft tidligere. Det er klart. Forholdet er altsaa kortelig sagt dette, at der her er en overordentlig betydelig Forøgelse op til det 10-dobbelte af den sidst vedtagne overordentlige Indkomstskat for de mindste af de Indtægter, der overhovedet skal tages med, og at vi ved Indtægter fra 30,000—40,000 Kr. og opefter aldeles ikke forhøjer Skatteprocenten for Tillægsskatten. Ligeledes har vi ogsaa en overordentlig stærk Forhøjelse paa de smaa Formuer: fra 0,10 til 0,90 pro mille og fra 0,10 til 1,25 pro mille. Det er en kolossal Forhøjelse, hvorimod Forhøjelsen for de højeste forholdsvis paa ingen Maade kan sammenlignes dermed. Derfor mener jeg, at denne Skala maa rettes meget væsentligt. Jeg har ikke noget imod, at den indbringer det samme som endeligt Resultat, men den maa ganske omarbejdes, saaledes at de største og større Indtægter og Formuer kommer til at bære noget mere og Mellemindtægterne og de forholdsvis mindre Indtægter og Formuer, som i Forvejen er meget haardt belastede i en Tid som denne, faar en væsentlig mindre Forøgelse end foreslaaet.

Jeg maa særlig fremhæve, at der nok kunde være Grund til i disse Tider at vise mere Skaansomhed overfor de smaa Formuer. Den højtærede Finansminister har, tror jeg, aldrig rigtig forstaaet, at der maatte tages paa disse med en lempelig Haand. Han er temmelig modstræbende gaaet ind paa de Lempelser for de smaa Formuer, som dette Ting har været saa heldigt at kunne sætte igennem. Finansministeren har derimod mere end een Gang været meget tilbøjelig til at tage haardt paa dem ud fra den Betragtning, at det at have en Formue er et saa uhyre stort Plus i økonomisk Henseende, at vedkommende, selv om der kun er Tale om en lille Formue, godt kan taale, at der bliver taget haardt paa ham. Men dette er ikke

rigtigt, thi mange af dem, der sidder med de smaa Formuer, sidder i overordentlig trykkede Forhold. Den, der ved Spar-sommelighed og Selvfornægtelse hele Livet igennem har sparet en lille Kapital — lad os sige 10,000, 20,000, 30,000—40,000 Kr. — for at have noget til sin og sin Hustrus Alderdom, til sine Børns Opdragelse og til at sætte dem i Virksomhed med, kan, synes jeg, som faa fortjene, at der bliver taget paa ham med en velvillig Haand af Skattemyndighederne. Nu er der ganske vist en Bestemmelse, som vi ogsaa fik ind ved sidste Behandling af Skatte-lovforslagene, som garanterer noget i den Retning, nemlig at de smaa Formuer overhovedet ikke kan merbeskattes, medmindre deres Indehaveres Indtægter er over 2,000 Kr. Men 2,000 Kr. i Tider som disse, hvor alle Livsfornødenheder er steget i kolossal Grad, hvor Statistisk Departement har opgivet Gennemsnitstallet af Stigningen til over 50 pCt., hvor dette gælder Brændsel, Husleje, Fødemidler og alle mulige Nødvendighedsartikler, er 2,000 Kr., navnlig hvor der er Tale om en Familie, sandelig en ringe Indtægt, der ikke bringer en Mand ud af en vanskelig økonomisk Stilling, og det gælder ikke mindst de Indehavere af de smaa Formuer, som er traadt ud af aktiv Virksomhed, og som skal leve af disse 2,000 Kr., Enker og gamle f. Eks., altsaa Folk, der ikke kan have nogen Meddelagtighed i og ikke nogen Fordel af den store Adgang til Fortjeneste, som unægtelig Krigstiden ogsaa har givet mange. Og tænker man saa paa dem, der ejer Virksomhed, knyttet til fast Ejendom paa Landet og i Byerne, Smaaahaandværkere og de smaa handlende, de mindre Jordbrugere, gad jeg se den, der vil paastaa, at deres Kaar er blevet saa overordentlig meget forbedret under Krigen. I mange Henseender er de blevet væsentligt forværret. Det gælder i høj Grad Detailhandlere, det gælder i ikke ringere Grad en Del smaa og ikke blot helt smaa, men ogsaa mindre Jordbrugere. Der er vel ingen, som vil paastaa, at vort mindre Jordbrug, som særlig har kastet sig over Husdyravl, og som har arbejdet med indførte Foderstoffer, ikke vil være særlig uheldigt stillet netop i de Tider, der nu kommer. Og at man saa vil belaste disse mindre Jordbrugere eller Detailhandlere og Smaaahaandværkere, disse smaa Kapitalister, Enker, gamle o. s. v., er noget, jeg aldeles ikke kan billige. Her mener jeg ubetinget, at Skalaen maa rettes og det ganske væsentlig. Haardheden her bliver saa meget mere